

Ο χΩρος 18 σας προσκαλεί την Παρασκευή 4 Απριλίου και ώρα 20.00 στα εγκαίνια της έκθεσης με τίτλο: Ιεροτελεστία της Άνοιξης. Στην έκθεση συμμετέχουν οι καλλιτέχνες: Νίκος Κουκής, Αλεξάνδρα Μαράτη, και Στέργιος Τσιούμας.

Διάρκεια έκθεσης: 4 – 30 Απριλίου 2015.

Ο συμβολικός τίτλος αυτής της έκθεσης επιλέχθηκε με την ευκαιρία της εαρινής ισημερίας και τον ερχομό της άνοιξης. Προέρχεται όμως από το χορόδραμα του μεγάλου Ρώσου συνθέτη Ιγκόρ Στραβίνσκι (1882-1971), " Η Ιεροτελεστία της Άνοιξης", που είναι ίσως το πιο αμφιλεγόμενο έργο στην ιστορία της μουσικής, εξαιτίας των νεωτεριστικών στοιχείων που είχε εισαγάγει στη μουσική του ο συνθέτης.

Ως ισημερία αναφέρεται η συγκεκριμένη στιγμή κατά την οποία ο Ήλιος καθώς διασχίζει τον ουρανό, μεσουρανή κατακόρυφα στον ισημερινό της γης, με αποτέλεσμα η νύχτα και η ημέρα να έχουν ίση διάρκεια σε οποιοδήποτε σημείο της γήινης επιφάνειας. Η ισημερία συμβαίνει δύο φορές ετησίως. Σε αυτό το σημείο η παρέκκλιση του άξονα της γης είναι μηδενική προς τον ήλιο. Η εαρινή ισημερία γίνεται περίπου στις 21 Μαρτίου, όταν το κέντρο του Ηλίου είναι κατακόρυφο προς τον γήινο ισημερινό, διασχίζοντας τους ουρανούς από Νότο προς Βορρά¹.

Η "Ιεροτελεστία της Άνοιξης " δημιουργήθηκε για τα Ρώσικα Μπαλέτα του Σεργκέι Ντιαγκίλεφ. Στις 29 Μαΐου του 1913 κάνει πρεμιέρα στο Champs-Élysées του Παρισιού². Η πρεμιέρα δημιούργησε σάλο, και προξένησε σκάνδαλο. Το Παρισινό κοινό, σοκαρίστηκε από την επαναστατική μουσική σύνθεση, και ακόμη περισσότερο, από την πρωτοποριακή και ρηξικέλευθη χορογραφία του Βασλάβ Νιζίνσκι.

Το έργο του Στραβίνσκι έφερε τον υπότιτλο "Εικόνες από μια παγανιστική Ρωσία", και αναπαριστά μια παγανιστική τελετή γονιμότητας, Διαβάζουμε στην αυτοβιογραφία του συνθέτη: "Μια μέρα του 1910, όταν τελείωνα το 'Πουλί της Φωτιάς' στην Αγία Πετρούπολη, είχα ένα φευγαλέο όραμα.... Είδα στη φαντασία μου μια παγανιστική τελετουργία. Μια ομάδα σοφών γερόντων κάθονταν σε κύκλο, έχοντας στη μέση ένα νεαρό κορίτσι, που χόρευε μέχρι θανάτου. Τη θυσίαζαν για να εξευμενίσουν το Θεό της Άνοιξης."

Αν και ο ίδιος ο Στραβίνσκι ισχυριζόταν ότι υπήρχε μόνο μία λαϊκή μελωδία στο έργο, οι μουσικοκριτικοί εντόπισαν πολύ περισσότερες, οι οποίες όλες σχετίζονται με παλιές παγανιστικές τελετουργίες από τους λαϊκούς θρύλους της Ρωσίας, της Ουκρανίας, κτλ, που σχετίζονταν με τον ερχομό της Άνοιξης.

Το έργο αποτελείται από δύο μέρη: 'Η Λατρεία της Γης', και 'Η Θυσία', και η κεντρική ιδέα του έργου είναι το μυστήριο και η μεγαλειώδης δύναμη της Άνοιξης. "Μετά από ένα δύσκολο χειμώνα η φύση σιγά σιγά ξυπνάει, και αρχαίες φυλές συγκεντρώνονται για εορταστικές ιεροτελεστίες με αφορμή τον ερχομό της Άνοιξης. Μια γριά μάγισσα χρησιμοποιεί κλωνάρια για να προβλέψει το μέλλον. Οι γυναίκες χορεύουν παραδοσιακούς χορούς της Άνοιξης, και όλοι γιορτάζουν την ιερή δύναμη της Μητέρας Γης. Καθώς σκοτεινιάζει καταφθάνει ο γηραιότερος Σοφός, και οι κοπέλες εκτελούν αρχαίους σχηματισμούς. Μία από αυτές θα είναι η Εκλεκτή. Θα πρέπει να ολοκληρώσει τον τελικό χορό για να επιτευχθεί ο εξευμενισμός των θεών της Άνοιξης."

Ο **Νίκος Κουκής** παρουσιάζει μέρος της νέας του σειράς φωτογραφιών με τον τίτλο "Χρωμοσώματα"³, η οποία αποτελεί μια επέκταση της προηγούμενης του συλλογής «Αντισώματα». Στα νέα έργα του, τα εξπρεσιονιστικά περιγράμματα διαμορφώνουν και ορίζουν τις μορφές. Προκαλώντας την αλλοίωση του "εσωτερικού" χώρου και χρόνο τους,

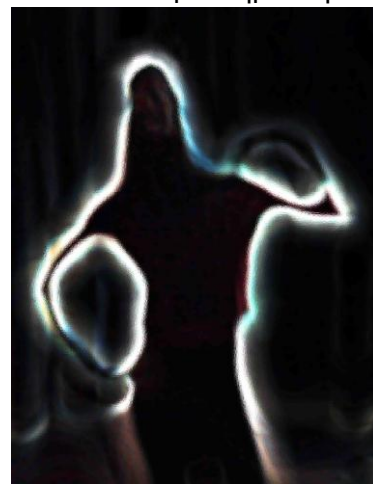
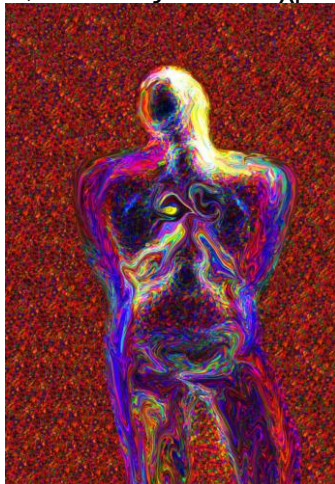
¹ <http://www.newsbomb.gr/bombplus/tecnologia/story/420468/google-doodle-i-proti-mera-tis-anoixis---earini-isimeria>

² Πηγή: www.lifo.gr, <http://www.lifo.gr/team/anoixi/47868>

³ Χρωμοσώματα: Στοιχεία της πυρηνικής ουσίας των κυττάρων, που αποτελούν τον ολικό φορέα της κληρονομικότητας.

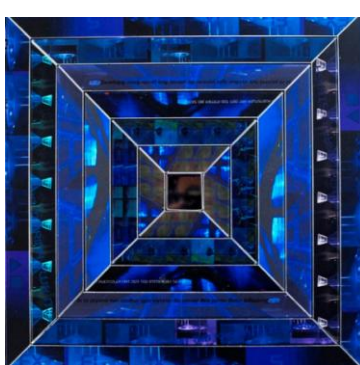
σε αυτές τις φωτογραφίες, προσθέτει δυναμικά το χρώμα και δημιουργεί ένα πρωτογενές αισθητικό αποτέλεσμα μέσα από καθημερινές παραστάσεις. Αναπλάθει τις μορφές που επιλέγει και ταυτόχρονα μετατρέπει την αντικειμενική πραγματικότητα. Δίνοντας την κατάλληλη έμφαση στον τρόπο πού εμφανίζονται τα πράγματα μορφοποιεί την υποκειμενική αναπαράσταση, δημιουργώντας διαχρονικά αντί- είδωλα.

Μέσα από τον πειραματισμό του στα σύγχρονα φωτογραφικά μέσα και τον αυτοσχεδιασμό, εξαφανίζοντας τα σώματα που φωτογραφίζει, διαρκώς καταφέρνει να τα μετατρέπει και να τα ισχυροποιεί, κάνοντάς τα ταυτόχρονα ιδιότυπα και μυστηριώδη.

Νίκος Κουκής

Ο Γιώργος Γιατζής αναφέρει για το φωτογραφικό έργο του Νίκου Κουκή: «Αρχέγονες μορφές ή φιγούρες που αποτελούν τα αρχέτυπα της ύπαρξής μας. Μας ακολουθούν, μας συνοδεύουν και ενίοτε καθορίζουν την πορεία μας. Καλά κρυμμένες στις σκοτεινές γωνιές των κυττάρων μας, αναζητούν κάποιες φορές το φως. Έτσι, ελευθερώνονται από το τότε και κυριαρχούν στο τώρα, δείχνοντας και φωτίζοντας σκηνές, σκηνικά, πρόσωπα, μνήμες και συναισθήματα που έγραψαν κάτι στο είναι μας. Ευτυχείς αυτοί που τις αντιλήφθηκαν και ευτυχέστεροι όσοι κατάφεραν να τις απαθανάτισουν».

Αλεξάνδρα Μαράτη

Για τα έργα της **Αλεξάνδρας Μαράτη**, η θεωρητικός τέχνης Ανθή Αργυρίου αναφέρει: «Πιστή στην αναπαράσταση μιας υπερκοσμικής διάστασης με όρους συμπαντικούς και κάθε άλλο παρά γήινους, χρησιμοποιεί άλλοτε τη ζωγραφική και άλλοτε την κατασκευαστική της ικανότητα για να συγκροτήσει μαγνητικά πεδία, μέσω της δημιουργίας, πυραμίδων ποικίλων διαστάσεων, αυστηρών γεωμετρικών κατασκευών, με κιναισθητικές ιδιότητες ή βωμών-βιβλίων οικουμενικής σοφίας και γνώσης. Ακόμη και στις ζωγραφικές εικόνες από σπρέυ, παστέλ ή άλλα υλικά, η Μαράτη εγκιβωτίζει τις επιφάνειες των έργων της μέσα σε επιζωγραφισμένα plexiglass μεταδίδοντας έτσι την αίσθηση της τρίτης διάστασης και του βάθους.

μέσα από ένα προσωπικό ιδίωμα που εισβάλλει στο πεδίο της γλυπτικής κατασκευής αποδίδοντας ως επί το πλείστον τρισδιάστατα κλιμακωτά έργα οι επιφάνειες των έργων τους φέρουν ψήγματα επιπρόσθετων υλικών και μία καθαρά υπερβατική θέαση που θέλει τον καλλιτέχνη μάγο και θεραπευτή

Για την Μαράτη αυτά τα υλικά είναι κατοπτρικά, μαγνητικά και διάφανα, υλικά που τείνουν να εξαύλωθούν, που διασπώνται, που παραπέμπουν σε αρχέγονες πηγές εξόρυξης και στην πέμπτη διάσταση.

Γεννά μια αναμέτρηση μορφής και περιεχομένου, ενδεικτική της γονιμότητας της 'γραφής' της. Επιστρατεύοντας γραφισμούς με σπρέυ (σκόνη που εξαυλώνεται στον αέρα) και κάρβουνα που έχουν την έννοια του άνθρακα/ενεργειακού στοιχείου, δημιουργεί χώρους διαλογισμού με έντονο το διαδραστικό στοιχείο".

Στέργιος Τσιούμας

Όπως αναφέρει ο καλλιτέχνης **Στέργιος Τσιούμας**: Στη στροφή του νού, στο μοναχικό ταξίδι, στην άκρη της λύπης, στο ξεκίνημα της καινούργιας μέρας. Εκεί, στο βλεφάρισμά σου, στά μισάνοιχτά σου χείλη, εκεί, εκεί ανθούν τὰ ρόδα της ερήμου. (14/3/2002)

Διάλεξα γι αυτή τη σειρά των κατασκευών μου, τόν τίτλο, «Τα ρόδα της ερήμου». Αυτό μου δίνει ελευθερία. Οι ποιητές λένε ότι η ζωή μου θα κρατήσει όσο ένα βλεφάρισμα. Γι αυτό τα γλυπτά μου είναι φιλόλιγνα. Ασταθή. Λικνίζονται, γέρνουν, ερωτοτροπούν, ειρωνεύονται, αστειεύονται. Παλιά σίδερα, εξαρτήματα, σιδερόβεργες από οικοδομές, πεταμένα ξύλα.

« Αχρηστα υλικά» τα ονομάζετε. Φαίνεται δεν μεριμνώ. Σαν τα πετεινά του ουρανού. Ειδάλλως θα φρόντιζα οι κατασκευές μου να είναι στιβαρές. Να πατούν γερά στη γή.

Εγώ αυτά τὰ «αχρηστα υλικά», τα μαζεύω. Και τα συνθέτω. Με την βοήθεια του μυαλού, των χεριών μου καί των εργαλείων. Σε πολλά βάζω καί χρώματα. Θέλω να σας κεντρίσω την προσοχή, όπως ένα φωτισμένο παράθυρο, καθώς περνάτε βιαστικοί. Μου αρκεί το περίγραμμα καί το χρώμα. Τα άλλα θα τα κάνετε εσείς.

Εάν πλησιάσετε φουριόζοι, διστακτικοί, περίεργοι, εύθυμοι. Ισως ανακαλύψετε τεμνόμενες ευθείες, επίπεδα ή και μαγεία, σαν αυτή που συγκίνησε καί μένα. Μπορεί τα ρόδα να έχουν άρωμα, αγκάθια, χρώματα, ομορφιά.

Επιμέλεια: Σταύρος Παναγιωτάκης
Διάρκεια έκθεσης: 4 – 30 Απριλίου 2015.

Ώρες λειτουργίας:
Τρίτη, Πέμπτη, Παρασκευή: 18.30 – 21.00
Σάββατο: 12.00 – 15.00

ΧΩΡΟΣ 18, Χρυσοστόμου Σμύρνης 18, Θεσσαλονίκη, τ.κ. 54622
τηλ. 6972.855639, email: xoros18@gmail.com, www.choros18.com